

1

น้องใหม่หน้าใสแดง

"ปลายฟ้า น้องใหม่เฟรชชีรายงานตัวค่า!"

ขอบคุณครีมหน้าแดงเมดอินเกาหลีที่ขยันทาเข้าเย็นจึงทำให้ใบหน้าฉันดูกลมกลืนกับพวกนักศึกษาปีหนึ่งได้เนียนๆ ทำไมนะเหรอก ก็เพราะฉันแก่กว่าพวกนี้ยังไงละ เรื่องน่าอัปยศคือฉันเป็นเด็กชิวค่ะ!

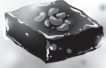
ซึ่งมาจากเอกภาษาญี่ปุ่นที่สะเออะคิกชูกาโนเนะเลือกเรียนโดยไม่เจียม ผลคือติดเอพระนางกราวรู๊ด ฉันเลยจรัลจากมหาวิทยาลัยเดิมย้ายมาที่ใหม่แล้วลงเอกภาษาไทยแทน ที่จริงฉันไม่ต้องถึงกับย้ายมหาวิทยาลัยก็ได้ แต่แบบว่ามันอายนะ กลัวรุ่นน้องเรียกป้า ฉันทำใจไม่ได้จริงๆ TAT

"ชื่อเพราะนะน้อง ออกมาข้างหน้าซิ"

รุ่นพี่โบ๊ะหน้าจัดกระดิกนิ้วเรียก ช่วยแล้วเรา ชื่อเพราะพาช่วย --; ฉันพาตัวเองออกไปยื่นเด่นหน้าแถวนักศึกษาใหม่คณะมนุษยศาสตร์ ไม่ชอบตกเป็นเป้าสายตาคนเลย

"จากเอกอะไรจ๊ะ" รุ่นพี่คนเดิมจิบปากจิบคอถาม

= _ =

"เอกภษาไทยคะ"

"เอกไทย...ไหนลองบอกชื่อบ้านเดิมของนางสีดามาซิจ๊ะ"

บ้าตดต ใครจะไปรู้พะ ฉันไม่ใช่พระรามนะจะได้รู้บ้านเกิดนางสีดา

"ไม่รู้คะ" ฉันตอบไปตามตรงเพราะแถ่ไปก็ขายหน้าเปล่าๆ

"ได้ไงล่ะจ๊ะ" ยัยรุ่นพี่แกวงนี้วใส่หน้าฉัน

"แล้วพี่รู้หระคะ" ฉันถามกลับ

"พี่ก็ไม่รู้ถึงได้ถามน้องไง ฮ่าๆ"

ยัยนั่นหัวเราะเสียงแหลม ฉันอยากจะทำตาย เหล่าเพรชชีพากัน
ฮาแตกฮาแตน -- ปัญญาอ่อนสันดี

"ไม่รู้แบบนี้ต้องโดนลงโทษใช่ไหมซันดี" หล่อนหันไปถามยัยหัวทอง
ที่ยืนถือโทรโข่งอยู่

"แม่แล้ว พี่ให้ดิฉันน้องปลายฟ้าปลายสวรรค์"

ฉันชื่อปลายฟ้า -O- ปลายฟ้าเฉยๆ

"บทลงโทษของเธอคือไปที่สนามบาสตรงโน้น พุดใส่โทรโข่งว่า
'รุ่นพี่บราวน์ขา คบกับฉันเถอะ!' แล้ววิ่งเอาคำตอบกลับมาบอกทุกคน"

ฉันออกไปห้าวินาทีแต่ก็ทันได้เห็นพวกรุ่นพี่ผู้หญิงแอบหัวเราะคิกคัก
ยัยหัวทองยึดโทรโข่งใส่มือฉันแล้วรุ่นหลังให้ก้าวไปสู่การขยหน้าครั้งยิ่งใหญ่
ฉันสงสัยว่าใครเป็นผู้ริเริ่มประเพณีกลั่นแกล้งน้องใหม่นะ ใครมันช่างคิด!

เอาน่า แคกลั่นใจทำไปให้จบๆ ไชๆ TOT

หลังจากปลอบใจตัวเองแล้ว ฉันก็ขีดหน้าเดินอย่างมาดมั่น ถ่ายเท
ความประหม่าไปยังมือที่จับโทรโข่งแน่นราวกับมันเป็นชิปนาฬิกาทำลาย
ล้างโลกก็ไม่ปาน

ในที่สุดฉันก็มาถึงลานประหาร เอ๊ย สนามบาสเกตบอล ตากวาด
มองพวกผู้ชายที่กำลังเลี้ยงลูกบาสกันอย่างเมามันแล้วหันไปกระซิบ
ถามคนข้างๆ

"คนไหนคือรุ่นพี่บราวน์หระ"

หญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มกระโดดขึ้นกระโดดลงโบหน้าแดงแจ๋ชี้ส่งๆ

ไปทางกลุ่มผู้เดินในสนาม เออ แล้วฉันจะรู้มัยเนี่ย =_= พนันได้ว่ารุ่นพี่ที่ชื่อเหมือนหมาในซอยบ้านฉันคงหน้าตาดูไม่เจิด อ้อลักษณะสุดลึ่มที่มประตู่แหง แต่จะว่าไปก็น่าสงสารเขาเหมือนกันที่กำลังจะกลายเป็นตัวตลกของทุกคนไปพร้อมกับฉัน

ฉันมองซ้ายมองขวาและเหลียวหลังไปเห็นรุ่นพี่หัวทองยืนบนแท่นเด่นเป็นสง่าโบกมือเหยื่อยๆ นั่นให้กำลังใจหรือเร่งให้ฉันกระทำการขายหน้าต่อประชาชีโวๆ กันแน่

ฉันขอจดจำความแค้นครั้งนี้ไว้เอาคืนกับน้องใหม่ในตอนรับน้องปีหน้า ฮืม!

หนึ่ง...สอง...สาม >_<

"รุ่นพี่บราวน์ชา คบกับฉันเถอะ!"

ฉันหลับตาบึ้งขณะกรอกเสียงใสผ่านโทรโข่งดังก้องกังวานทั่วทั้งสนามกิจกรรมที่กำลังดำเนินอยู่หยุดชะงัก และทุกคน...ย่ำว่าทุกคน...หันขวับมองฉันประหนึ่งสิ่งมีชีวิตจากต่างดาวที่เพิ่งก้าวลงจากยานยูเอฟโอ

ฮัลโหลชาวโลก!

เจียบคะ ทำไมมันเจียบชื่ออย่างนี้เนี่ย แล้วไหนล่ะอีตารุ่นพี่บราวน์ ไผล์หัวออกมาให้คำตอบฉันสิ

ดับ! เสียงกระแทกของบางสิ่ง

พลัก! ก็เสียงกระแทกอีกแหละ

ตึง! รู้สึกว่าจะเป็นเสียงของเหลวหยด ของเหลวที่มีสีแดงและมันก็คือเลือด เลือดที่ไหลหยดย้อยจากมุมปากฉัน!

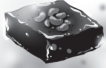
ย้อนไปสิบวินาทีก่อนหน้านี้ ระหว่างที่ฉันกดารุ่นพี่ชื่อเหมือนหมาอยู่ในใจนั้นก็มิถูกบาสจากไหนไม่รู้พุ่งมาด้วยความเร็วปานอุกกาบาตชนเข้ากับโทรโข่ง แล้วโทรโข่งก็กระแทกปากฉันจิงเบ้อเร่อ แล้วปากก็แตก แล้วเลือดก็หยด แล้วฉันก็เจ็บ แล้วน้ำตา มันก็พานจะไหล...เป็นวงจรรูปหัวใจเลยล่ะ TOT

"ใครมันปาอะ!"

ฉันสับสนดังพอลอย่างที่ไม่ต้องอาศัยโทรโข่งก็ได้ยินกันทั่ว จากนั้นก็ล้วง

ผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าขึ้นซับเลือด เจ็บซะมิด วันแรกในมหาวิทยาลัยก็
ดวงสวยแล้ว แง้ๆ

"ฉันเอง"

อาจารย์เผยตัวออกมาแล้ว เสียงทุ้มเรียบของเจ้าของลูกบาสที่
ลอยหัวือมากกระแทกปากฉันเลือดซิบเป็นชายหนุ่มที่...หล่อปานเทพจุติลงมา
เขาสูงมากจนฉันต้องแหงนหน้ามอง ผิวขาวตัดกับใบหน้าคมคายที่ออกจะดู
หล่อๆ บวกกับแววตาเย็นชาเอาเรื่องยิ่งทำให้ภาพลักษณ์ของเขาห่างไกล
กับคำว่ามนุษย์สัมพันธ์ดีลิบลิบ

ฉันรอให้เขาเอ่ยคำขอโทษออกมา แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีแว่วว่า
จะได้ยินคำนั้น

"ฉันต้องการคำขอโทษ"

"สำหรับอะไร"

"เลือดที่หยดตึงนี้ไง"

ฉันชี้ที่จุดเกิดเหตุหรือปากตัวเองนั่นแหละ เจ็บเป็นบ้า

"ก็อยากยื่นขอไม่หลบเองทำไม" เขาว่าพลางเสยผมสีดำยุ่งๆ นั้น

ว๊ากไปคนละทิศกับความหล่อเลยแฮะ ผู้ชายหน้าตาดีและเป็น
สุภาพบุรุษคงสูญเสียไปจากดาวเคราะห์ดวงนี้แล้ว พระเอกในนิยาย
เลิฟซีรีส์ที่ฉันติดอมแงมไม่มีตัวตนอยู่จริง U_U แบบว่ารักมากๆ ชี้หึ่งสุดๆ
จวบเก่งๆ อะ ผู้ชายแบบนี้มีมัย >.<

"แล้วนายปามันมาทางฉันทำไมเล่า"

"แล้วเธอมายื่นได้แป้นทำเช่ออะไร"

จริงของเขา ฉันมายื่นทำเช่ออะไร -^-- แต่ยังไงเขาก็ต้องขอใช้ที่
ก่อความเสียหายกับเรื่องปากสวยเช็กชี้ของฉัน

"ขอโทษมา"

"ไม่"

"แค่พูดแล้วมันจะตายหรือไง"

เขาหันหลังกลับแต่ฉันไม่ปล่อยให้มันจบแบบนี้หรอก ฉันก้มเก็บ
ลูกบาสที่อยู่แทบเท้าขึ้นป้าใส่แผ่นหลังเขาด้วยแรงแค้นทั้งหมดที่มี หุๆ

ไม่เจ็บก็ให้มันรู้ไป

พลัก!

ฮู~ เหล่าไทยมุงอ้าปากค้างร้องครางเป็นแถบ บางคนถึงกับยกมือปิดปากด้วยสีหน้าตื่นตระหนก ฉันแค่เอาคืนเล็กๆ น้อยๆ ไม่เห็นต้องตกใจอะเวอร์ขนาดนั้นเลย

ขวับ! พริบตาเดียวนายคนหน้าตาดีขั้นเทพแต่นิสัยยอดแย่ก็ก้าวสบๆ มายืนตรงหน้าฉัน นัยน์ตาสีดำสนิทดูจืดเคืองเดือนมืดจ้องมาราวกับอยากจะฉีกฉันเป็นชิ้นๆ แล้วโยนให้ฉลามเคี้ยวเล่น

แม้จะใจแค้นๆ แต่ฉันก็เงยหน้าสบตากลับให้เขารู้ว่าฉันไม่กลัวเขาเลยสักนิด

"เธอจะเอาอย่างไรกับฉันล่ะ!"

ขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่กระชากคอเสื้อหรือเอาลูกบาสทุ้มใส่หัวฉัน แม้สีหน้าเขาจะแสดงออกชัดว่าอยากทำอะไรทำนองนั้นก็ตาม

"คำขอโทษแค่คำเดียว"

"เธอกล้ามานะ"

เขาเซยคางฉันด้วยนิ้วเรียวยาว เราจ้องหน้ากันนานสองนานและเป็นฉันที่หลบตาก่อนเพราะไม่อาจต้านทานแรงดึงดูดแปลกๆ จากดวงตาสีดำสนิทที่ทั้งลึกลึกและแฝงความน่ากลัวเอาไว้

"ฉันจะละเว้นเธอเพราะเห็นว่าเป็นเด็กใหม่ แต่จะไม่มีครั้งที่สองจำไว้!"

หมอนี่คิดว่าตัวเองยิ่งใหญ่คับฟ้าหรือไงนะ ฮิ แต่ขอสารภาพว่าเขาทำให้ฉันกลัวนิดหน่อย TAT

"เดี๋ยว"

ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ถามซะหน่อยเผื่อเขารู้จักรุ่นพี่ที่ชื่อ เอ๊ะ ชื่ออะไรหว่า ลืมอะ

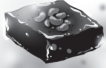
"นายรู้จักคนชื่อคล้ายๆ หมามั้ย อะไรบราๆ อะ"

"..."

"อ้อ บราวน์...รุ่นพี่บราวน์ ชื่อเหมือนหมาในซอยบ้านฉันเลย ฮ่าๆ"

"..." เขาเลิกคิ้วเหมือนจะรู้จัก

"นายรู้จักไข่ม้อย คนไหนหรือ"

"คนนี้"

เขาที่ตัวเอง ฉันทกตะลึงอ้าปากค้างอยากจะจูบลมจับไปซะเดี๋ยวนั้น

2

บรวานี่

"รุ่นพี่ไม่ได้ชื่อเหมือนหมาเลยคะ เหมือนขนมมากกว่า ขนมบรวานี่ ฮึ"

ฉันหัวเราะเสียงแหลมเหมือนแม่ม้า อ้าก ฉันเป็นอะไรไป ยังงัย หมอนี้ก็ไม่กล้าบันดาลโทษใส่ฉันต่อหน้าธารกำนัลอยู่แล้วนะ

"หึ"

อย่าหัวเราะน่ากลัวอย่างนั้น

"ว่าไง เธอถามหาฉันทำไม"

"รุ่นพี่คะ คบกับฉันเถอะคะ!"

ฉันรีบเข้าเรื่องเพื่อจะได้เผ่นแนบไปจากเขาให้เร็วที่สุด ทว่าคำตอบ คือความเงียบ อีตาบรวานี่เล็กคิ้วขึ้นข้างหนึ่งแล้วก็กระซอกคอเสื้อฉัน จนลอยหวิวไปปะทะกับอกเขา

"กรืดดด"

"ลองพูดอีกทีสิ แล้วฉันจะทำมากกว่านี้"

ปริบๆ ฉันได้แต่กะพริบตามองเขา ยิ่งเข้าไปใกล้ก็ยิ่งเห็นถึงความหล่อ เด็ดขาดเขื่อนกระซอกใจ คะแนนหน้าตาเต็มลึบทว่านิสัยติดลบแสนล้านล้าน จ้างให้เป็นแฟนก็ไม่เอา ฮึๆ ปล่อยช้านนน

"ปล่อยคะ"

ให้ตายสิ ฉันไม่อยากพูดไฟเราะกับอีตาบรวานี่เลย

"ไม่มีโอกาสครั้งที่สอง"

และโดยไม่มีกรพูดพำทำเพลง เขาลากฉันถูสู่กั๊งออกไปกลางสนาม โลง ผู้เล่นทั้งหมดพร้อมใจกันหลีกทางไปอยู่ริมขอบสนาม ที่นี้ข้าพเจ้ากับ

ชายโหดก็ยั้งเด่นลึดะ =O=

"ความจริงแล้วฉันไม่ได้ชอบรุ่นพี่หรอกค่ะ ฉันแค่ทำตามที่พวกพี่ๆ
รับน้องสั่ง รุ่นพี่ปล่อยฉันไปเถอะนะคะ" ฉันส่งสายตาดำบึ้งแบริ้วให้เขา หาก
สิ่งที่ได้รับคือใบหน้าเย็นชาน่ากลัว

"อ้อนวอนฉันสิ"

"ฮะ?"

"จะคุกเข่าก็ได้ไหม"

หน้อย ใจคนยโส!

"ถ้าฉันไม่ทำละ"

"ฉันมีวิธีรับน้องใหม่แบบที่เธอคาดไม่ถึงเชียวละ อยากรองมัย มันต้อง
หรรษาแน"

พี่บ! เขาฉันอ่อนยวบลงกับพื้น ความสนุกของเขาคือความหายนะ
ของฉัน ฉะนั้นอย่าไปทำทนายดีกว่า

"ฉันขอโทษคะรุ่นพี่" ฉันกัดฟันพูด โหๆ ศักดิ์ศรีฉันไม่เหลืออีกแล้ว TOT
..."

"เสร็จเรื่องแล้วไซ้มัย" ฉันลุกยืนบิดฝุ่นออกจากกระโปรงพลัดคลุมเข้า
"ยัง"

หา? นี่เขาจะเอาอะไรกับฉันอีกเนี่ย --^

"เธอต้องการคำตอบจากฉันไม่ใช่หรือไง"

"อ้อ ฮะ...ใช่"

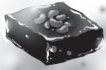
"ไปบอกพวกนั้นว่าฉันพูดว่า 'น้ำหน้าอย่างเธอไม่มีวันคู่ควรกับฉัน
ทีหลังจะทำตามที่ใครสั่งก็หัดคิดซะก่อน' "

ฝั่ง! ความอดทนทั้งหลายทั้งมวลที่ฉันสะกดกลั้นไว้ระเบิดเป็นเก้าอี้
ตุ๊กตอกองกับฉันไม่ใช่คน ตายซะเถอะไอ้คนชื่อสุนัขน้ชแถมปากยังสุนัขอีก

"คิดว่าตัวเองดีเลิศเลอหรือไงคนเฮงชวย"

ฉันฉวยโอกาสที่อีตาบราวน์ยื่นอึ้งกระทืบเท้าเขาไปสองทีแล้วไล่
เกียรติหมาวิ่งจากมาอย่างรวดเร็ว โหกกก~ หมอนั่นคงไม่ตามมาฆ่าฉัน
หรอกนะ

"บรรพณว่าไงจ๊ะ" ยัยรุ่นพี่หัวทองเจ้าของไอเดียแสนฉันทันทีที่ฉันกลับมา

"เขาบอกว่าฉันน่ารักค่ะ แต่เขายังไม่พร้อมจะมีใคร"

ฉันสอดรอยเบอร์รี่นะ พวกรุ่นพี่ทำหน้าอย่างกับลิงกินกล้วยเน่า ผิดหวังกับคำตอบสิท่า แต่เดี๋ยวข่าวลือก็คงแพร่กระจายไปถึงหูยัยพวกนี้อยู่ดี ฉันคิดผิดใจม๊ายที่ซิวมาเรียนที่นี่ TAT

"เอาล่ะๆ เข้ากิจกรรมต่อไปเลย นั่นคือตามหาพีร์หัท!" หล่อนรีบเปลี่ยนเรื่อง

นักศึกษาห้องใหม่ทุกคนเคลือบพลต๋อไปยังหอประชุมเล็กโดยเดินเรียงแถวขึ้นไปบนเวทีเพื่อจับสลากคนละหนึ่งใบ ในนั้นมีคำใบ้ที่จะนำไปสู่พีร์หัทซึ่งจะมีบัตรคำใบ้ตรงกันกับเราเป็นการยืนยันเมื่อพบตัว และคำใบ้ที่ฉันได้ก็คือหมายเลข 222

ไปยังห้องที่มีเถาไอวีเลื้อย แล้วคุณจะได้พบกับพีร์หัท

ฉันอยากได้พีร์หัทเป็นผู้หญิงนะ ถ้าเป็นผู้ชายคงจะสนิทได้ยาก อ่า... เถาไอวีเลื้อยมันคืออะไรหรอ เป็นญาติห่างๆ กับงูหรือเปล่า แล้วเฟรชที่หน้าใสอย่างฉันจะไปรู้หรือว่าห้องนั้นอยู่ตรงส่วนไหนของโลก --?

งั้นก็ต้องใช้ปากให้เป็นประโยชน์ ฉันปรี๋เข้าไปถามหนุ่มร่างโย่งทันทีที่ออกจากหอประชุม พวกรุ่นพี่ตัวแสบให้เวลาตามหาพีร์หัทหนึ่งวันโดยให้ทุกคนพาพีร์หัทของตนมารายงานตัวที่หอประชุมพุงนี้ตอนเที่ยง

"พีคะ รู้จักห้องที่มีเถาไอวีเลื้อยมั้ย"

หิงๆ หนุ่มร่างโย่งผงกหัวชี้ไปชี้ไปที่ทางซ้ายมือซึ่งคือกำแพงตึก

--;

"ช่วยบอกแบบละเอียดด้วยค่ะ"

"ห้องไอวีอยู่ถัดจากตึกนี้ไปทางซ้ายอีกสองตึก พอเจอตึกสีชมพูก็ขึ้นไปชั้นสาม เดินตามทางเดินสีเขียวแล้วก็จะเจอห้องที่เด่นสะดุดตานั้นแหละใช่เลย"

นั่นแหละใช่เลย ละเอียดมากคะคุณพี ^_^ ฉันทยกมือประนมไหว้ขอบคุณด้วยท่วงท่าชนิดนางงามยังอายแล้วมุงหน้าลัลลาไปตามทางที่

เขาบอก ปลายฟ้าจะเป็นคนแรกที่หาพี่รหัสเจอละ ฮุๆ หลังผ่านพ้นเรื่องเลวร้ายก็จะพบเจอแต่ความราบรื่น นี่สินะที่เขาเรียกว่าฟ้าหลังฝน โหะๆ

พอลงจากตึกหอประชุมฉันก็เดินนับตึกมาหนึ่ง...สอง...แล้วตึกสีชมพูหวานแหววก็ปรากฏแก่สายตา ฉันเข้าไปข้างในผ่านโถงด้านหน้าที่มีนักศึกษานั่งสูมหัวทำงานอยู่เป็นกลุ่ม ฉันเดินเข้าลิฟต์แล้วกดปุ่มหมายเลขสาม

ติ๊ง~

ประตูลิฟต์เปิด ฉันก้าวสู่ชั้นที่เงียบสงบติดจะวังเวงหน่อยๆ ทางเดินแยกออกเป็นสองทาง ทางขวาเป็นสีชมพู ส่วนทางซ้ายเป็นสีเขียว ฉันเลยวไปทางซ้าย ตาก็คอยสังเกตห้องต่างๆ และนั่น! ประตูห้องที่เขียนลวดลายเถาใบไม้สีเขียวสดเลื้อยคดเคี้ยวเกี่ยววงระหวัด ถึงจะไม่ค่อยรู้จักเถาอะไรที่ว่าแต่ฉันเดาว่านี่แหละเถาไอวี่!

เฮ้! เจออย่างง่ายตาย พี่รหัสกำลังรอฉันอยู่หลังประตูพิศวงบานนี้ เคาะละนะ >_<

ก็อกๆๆ

หนึ่งนาที่ผ่านไปโดยไม่มีใครมาเปิด รุ่นพี่ไม่อยู่หรอเนี่ย

ก็อกๆๆ

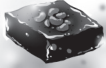
ฉันเคาะอีก เอ...ก็มาถูกห้องนี่นา ฉันเอื้อมมือไปจับลูกบิดและพบว่ามันไม่ได้ล็อกก็เลยเปิดแง้มๆ แล้วชะโงกหน้าเข้าไปก่อน

เขียว...ไอวี่...เขียว...ไอวี่...ฉันยังไม่ได้ประสาทไปหรอกระ เพียงแค่ว่าตาลายไปกับวอลล์เปเปอร์ลายเถาไอวี่สีเขียวรวมถึงของตกแต่งที่ล้วนเป็นสีเขียวให้ความรู้สึกราวกับอยู่ในแดนสนธยา แล้วสายตาฉันก็หยุดที่โซฟาสีเขียวแก่ เส้นผมสีดำไหลพันออกมาจากผ้ามวมสีเขียวตองผืนใหญ่ พี่รหัส! ต้องใช่พี่รหัสของฉันแน่ๆ ผู้หญิงหรือผู้ชายน้า...

ฉันย่องเงียบเชียบเข้าไปนั่งเท้าคางอยู่ใกล้ๆ รอให้พี่รหัสตื่น ฉันไม่เสี่ยงชีวิตปลุกรุ่นพี่หรอก ฉันมีประสบการณ์เลวร้ายเกี่ยวกับการปลุกคนนะ แม่เคยใช้ฉันปลุกพ่อแล้วพ่อก็ตีเบรียงเล่นเอาขาฉันเดี้ยงไปหลายวัน พ่ออ้างว่ากลัวมเนื้อกระตุก พ่อมิได้ตั้งใจ เฮ้อ คิดถึงพ่อกับแม่จัง พวกท่าน

เพิ่งย้ายลงไปอยู่สุราษฎร์ธานีเพราะเบื่อบลพิษของกรุงเทพฯ ทิ้งให้ลูกสาว
คนสวยเช่าอพาร์ทเมนต์อาศัยอยู่คนเดียวแสนเปลี่ยวเหงา TAT

ร่างใต้ผ้าห่มเริ่มขยับตัวยุกยิก พรวด! ผ้าห่มเลิกออกเผยให้เห็น
พรีห์สของฉัน...

○○○

"นาย!"

"เธอ!"

กรี๊ดดด~ ฉันอยากกรีดร้องให้ก้องโลกา ทั้งฉันและอีตาพรีห์ส
ต่างขี้ตาดตัวเองเป็นการใหญ่ ไม่อยากเชื่อเลยว่าพรีห์สฉันจะเป็นนายโหด
โหดชั่วบรวานี่ (แค่ฉายาก็สุดๆ แล้ว) อ้ากกก เป็นไปไม่ได้ >_<

นี่ฉันย้อนเวลากลับไปได้มั๊ย ย้อนกลับไปก่อนที่จะเปิดประตูเข้ามา
ในห้องนี้ ย้อนกลับไปตอบมั่วๆ ว่าบ้านเกิดนางสีดาคือเมืองจันทบุรีปราศ
แค้วนสุริยคราส ย้อนกลับไปไม่ชิวมามหาวิทยาลัยนี้ที่มีผู้ชายเฮงชวยอย่าง
นายบราวน์ ทว่าเวลาไม่สามารถย้อนกลับได้ ฉันไม่อาจหลีกเลี่ยงชะตากรรม
อันโหดร้ายได้ พระเจ้าทอดทิ้งลูก YOY

สิ่งที่ควรทำในตอนนี่ก็คือเผ่นค่ะ เผ่นสถานเดียว!

แต่เหมือนบราวน์จะรู้ล่วงหน้าว่าฉันจะโกยแน่บ เขาจึงรีบลুকพรวด
มายืนจังก้าขวางหน้าฉันไว้ นัยน์ตาสีดำของเขาแวโรจันดั่งเปลวเพลิงไหม
ลุก มุมปากกระตุกยิ้มเยาะที่ทั้งน่ากลัวและทำให้หัวใจสั่นไหว ม่ายๆ เขา
คือหมาป่าเจ้าเล่ห์ที่พร้อมขย้ำเหยื่อทุกเวลาอย่างไม่ปราณีต่างหาก

"หลีก"

"เธอมาติดกับเองนะแม่เหยื่อตัวน้อย"

นั่นไงหมาป่าเจ้าเล่ห์จริงๆ ด้วย

"ฉันมาหาพรีห์ส นายไม่ใช่ก็หลีกไป"

"รู้ได้ไงว่าไม่ใช่"

ฉันอยากยกมือขึ้นปิดหูแล้วดำดิ่งไปใฝ่ลอีกที่ที่ดาวพลูโต

"ฉันไม่ยอมรับพรีห์สอย่างนาย"

"อย่างฉันมันเป็นไงอะ"